

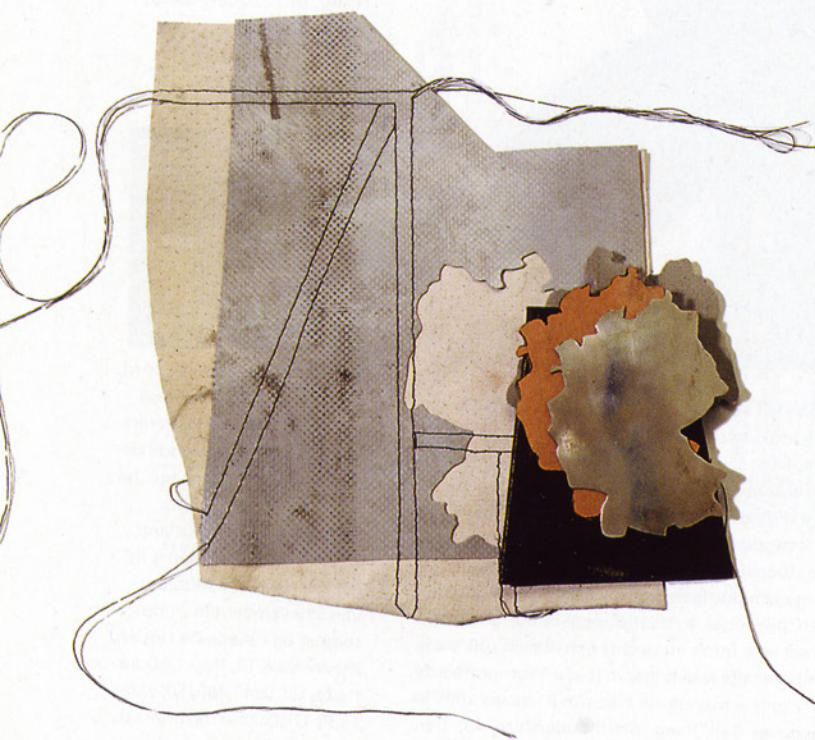
Iris Eichenbergs eigenzinnige sieraden

Een Duitse boerendochter maakt sieraden als kunstvoorwerpen. Anders dan anders. Autobiografisch en (soms) schokkend. 'Mijn sieraden moeten niet schattig, mooi of lief zijn. Ik zoek verontrusting, onbehagen: emoties. Die bekijken omdat ze aan onze intuïtie appelleren.' Een gesprek met kunstenaar Iris Eichenberg die deze maand in Amsterdam exposeert.

Iris Eichenberg.

VILT, ZILVER EN ACHTERUITKIJKSPIEGELS

Broche 'Deutschland ist ein Mädchen',
zilver, leer, zeildoek en
hardboard, hoogte 17 cm, 2004.

Iris Eichenbergs sieraden zien eruit alsof je ze niet kunt dragen. Haar broches, colliers en ringen lijken eerder miniatuursculpturen en ze worden ook maar weinig opgespeld of omgehangen. Haar conceptuele werk wordt vooral door musea en verzamelaars gekocht. Typerend voor haar autobiografische werk zijn de subtiele verwijzingen naar lichamelijke en zelfreflectie. Eichenberg behoort bij de absolute top van de Europese conceptuele sieraadkunstenaars. In het Stedelijk Bureau Amsterdam exposeert zij een installatie, gebaseerd op haar jeugd als boerendochter in het Duitse Göttingen. Iris Eichenberg (1965) doet wat zij als kunstenaar moet doen. Nu ze de veertig nadert, heeft ze zich aan alle levenspatronen ontworsteld. Haar werk als sieraadmaakster speelde hierbij een belangrijke rol. Ze schaamt zich niet meer voor haar lichte Duitse accent, noemt haar vaderland Heimat en wijdt er een serie sieraden en een tentoonstelling aan. In haar werk durft ze te liegen en te overdrijven. Ze maakte akelige gezwellen na in broches en ze goot minuscule stukjes van haar lichaam in haar sieraden af. Hoe persoonlijk en bizar ook, toch spreekt Eichenbergs werk veel mensen aan. We spreken elkaar ver van haar Amsterdamse atelier, in de bossen van de Achterhoek waar ze een zomerhuisje huurt. Met familiefoto's, oude boeken en materiaalsetschetsen illustreert Iris de context van haar werk. Na een lunch passeren we een buitenplaats waar koeien stoïcijns grazen. Een kikker op een waterlelieblad kwaakt. Het lijkt een idyllische herinnering aan Iris' landleven. 'O nee. Vroeger's zomers, hielpen mijn broer en zus mijn

**'Als je
te veel uitlegt,
onttover
je te veel.'**